

Začít musím především oceněním chomutovských organizátorů a pořadatelů Národního finále, které bylo rozhodně nejlepší, které jsem za poslední roky viděl a zažil. K nádherné atmosféře přispěla nejen krásná chomutovská hala, kde uděláte pár kroků a vidíte na obě plochy, kde je prostor pro diváky, kde je zázemí a vše pohromadě, ale také práce pořadatelů – všechno běželo hladce a tak nějak samozřejmě - od komunikace před turnajem až po samotné tři dny zápasů. Vynikající ubytování a stravování, a hlavně ochotní a příjemní lidé všude. Perličkou byl sobotní večer, naprosto netradiční a přitom odlehčený a zábavný. K dokonalosti chyběl už jen komentátor zápasů – aspoň třeba těch závěrečných, ale vím, že to už si vymyslím 😊 Naše díky za skvělý zážitek patří do Chomutova právem.

Jak už je uvedeno, do Chomutova jsme jet vůbec neměli, ale když už jsme tam jeli, je dobře, že si (snad) děvčata vzala poučení z průběhu turnaje v Ostravě, z různých rozhovorů a příkladů a kritiky a zkusila „něco“ se sebou udělat. Bylo to vidět na přístupu, na rozcvičce, na celém vystupování, i když samozřejmě občas mobily vyhrály nad sledováním basketbalu 10:0.

Co napsat k naší hře: vzhledem ke složení týmu (věk, výška, fyzická konstituce) si nemůžeme dovolit hrát nějaký basketbal 3+2 – tedy s rozehrávačkou, křídly a pivoty, ale musíme si pomáhat celoplošným pohybem, šikovností, spoluprací a čase i střelbou. Stále nám to nejde tak, jak bych si představoval, ale „ani Řím nepostavili za den“, čili budeme trpěliví a snad i pracovití a odolnější a ono to půjde. V obraně je to podobné – pokud chceme zvládnout vysoké a robustnější hráčky soupeřů, musíme si dokázat správně pomoci zesílením obrany. To se nám vcelku dařilo a pokud vysoké hráčky (Jičín, HB, Ústí) nedaly svoje střely napoprvé, ke druhému pokusu jsme je už často nepustili. Tady si svoje odpracovala hlavně Dominika, ale i Happy, Sára, Táňa.

V útoku jsme hráli sice o něco pestřeji než v Ostravě, ale pořád dost dětsky. Chápu, že na měření 24 vteřin nejsme tak úplně zvyklí – ve spoustě zápasů OP se neměří – takže sledovat čas nad deskou neumíme a ten správný „pocit času“ prostě nemáme vypěstovaný. Tím se stává, že někdy spěcháme, když nemáme a někdy zase naopak. Často se našel někdo, kdo plynulý pohyb něčím nevhodně přerušil, většinou „zaseknutím“, které nejen že všechno zastaví, ale ještě nás stojí cenné vteřiny.

A jednotlivci:

Majda – jasně nejlepší a nejnávštěvnější hráčka i na tomto NF. Ke hře 1-1 musí přidat i střelu, která nebude vypadat nepatřičně, měla by zvládat i zastavení na dvě nohy. Dokázala občas gesty svou pětku trochu řídit, bohužel téměř celý turnaj nenacházela ve svých spoluhráčkách významnější útočnou pomoc.

Nela – velice hezký výkon, upustila od svých stálých nájezdů doleva a věnovala se spolupraci. Dokázala trefit pár velmi hezkých dvojek – jako jediná vypadá, že skutečně střílí, ne že odhazuje obranný granát. Občas ale vypadne z koncentrace a dribluje jaksi mimochodem, což ji často stojí míč.

Klára – na velké koše jí to tolik nepadá jako na malé, hlavně proto, že má tendenci míče v závěru odhazovat, ale svou hru zvládla velmi dobře. V neděli to byla ona, kdo trochu zbytečně tlačil na pilu a musela vystřídat, aby se zklidnila. S trestnými hody bojovala (nebyla sama) a musí je zlepšit, protože nasbírání hodně faulů, které se zatím na ni vyplatí.

Táňa 1 (K.) – bohužel na ní bylo příliš vidět, že není moc v obraze v útoku, v obraně byla platnější, jen kdyby někdy zbytečně nefaulovala. Dokázala jako jedna z mála pochyvat nějaké nouzové přihrávky soupeřek, zakončení je ale jen průměrné – až proti Ústí se trochu vzpamatovala, ale do té doby větším přínosem nebyla.

Happy – jedno z příjemných překvapení – sice pořád v obraně hoří, protože je pomalá v pohybu dozadu a zbytečně dává před sebe ruce, ale v chytání míčů pod košem byla po Dominice nejplatnější. Má rychlé ruce a dokáže někdy vypíchnout nebo získat míč a tu se rozběhne nevídanou rychlostí. Škoda, že její obvyklé „happykoše“ fungují víc na nízké obroučky, ale věřím, že to ještě přijde.

Dominika – je vidět, jak si vzala k srdci neustálou kritiku a nechytání míčů. Pod košem byla nejbojovnější a získala jich dost (škoda že ve dvou případech ze tří u toho musí spadnout). V útoku by potřebovala nějak odbrzdit (hlavu i nohy)

Viki – ani tenhle turnaj jí nevyšel, jak by určitě i sama chtěla. Pokud Dominika potřebuje odbrzdit obojí, tak tady je to na generálku hlavy. Kdykoli se už už zdá, že přeřadí na vyšší stupeň a uteče obráncům, šlápne na brzdový pedál (proč?) Mnoho akcí pak řeší střelou, která je ale technicky špatná, chybí síla v prstech a vůbec správné provedení. V létě na ní ale určitě zapracuje, stejně jako se jí zřejmě uleví od tlaku a vrátí se taková, jak vždycky bývala.

Eliška B. – za týden se toho mnoho změnit nemohlo, tak snad jen větší odhodlání, kterému ale podráží nohy technika – zejména driblinku. Pár bodů proti Sadské bylo se štěstím, ale aspoň to byly pokusy. Síla prstů – tady si může podat ruce s dalšími, kterým doma padá prach na gumový posilovací kroužek!

Eliška Z. – dva turnaje po sobě byly na její kondici velký nápor a v Chomutově to nebyla ani zdaleka ona. Několik míčů v obraně silou získá, ale její útočný přínos byl tentokrát naprosto minimální.

Sára – jako jediná hrála třetí NF po sobě a spolu s Itálií to byl vlastně čtvrtý víkend – klobouk dolů. Její hlavní vlastností byla nenápadnost, při které sice udělala málo chyb, ale taky nic nevytvořila. V obraně se snažila, ale chybí jí návyk sledovat vlastní hráčku po střelách soupeře. Určitě ale nezklamala a odehrála svůj čas bez vystřídání.

Emma – hrála opět méně, ale popravdě kdykoli přišla, tak nepropadla. Do útočných kombinací se příliš nezapojovala, ale v obraně pár plusů měla určitě.

Táňa 2 (B.) – odehrála úseky ve čtyřech zápasech, vzhledem k tomu, že má třetinovou docházku a asi šestinový počet zápasů – nedalo se čekat nic víc. V posledním utkání se zdálo, že začíná hru v útoku vnímat, do té doby byla jako zatoulaná turistka v lese. Při jejích individuálních kvalitách a snad i zápalu pro basketbal je to velká škoda a nechceme, aby se ze škody stala promarněná příležitost.

Přes jedenácté místo můžeme odjíždět spokojenější než z Ostravy – snad se to „něco“ v hlavách děvčat usadí natrvalo a příští NF U13 (pokud se proboujeme) se popereme o nějaké lepší umístění .

Na závěr poděkování naší malé, ale slyšitelné logisticko-fanouškovské skupince, která fungovala dokonale - byla vždy přesně tam, kde být měla (a správně nebyla tam, kde být neměla ☺)